

СТО РОКІВ ПРОЖИТИ – НЕ ПОЛЕ ПЕРЕЙТИ!

Григорій Андрійович Федорович – 100-річний ювіляр!

*З точки зору молодості –
життя є нескінченне
майбутнє,
з точки зору старості –
дуже коротке минуле.
(Артур Шопенгауер)*

6 січня 2013 року члени клубу «Вечірня зоря» Академії пенсіонерів під керівництвом начальника КП БМР ЖЕК №7 Юрія Баласа від імені Благодійного фонду Костянтина Єфименка завітали до ювіляра, мешканця будинку № 28а по вулиці Леваневського - Григорія Андрійовича Федоровича, аби привітати його зі славетно-величною датою – 100 річчям від дня народження! Григорій Андрійович - почесний член Академії пенсіонерів. Не кожному судилося, а от Григорій Андрійович зумів!

Ювіляр самостійно, але під чуйною опікою свого сина Анатолія, зустрів нас із посмішкою та ще доволі бадьоро, як на свій поважний вік.

За щирою та невимушену бесі-

дою Григорій Андрійович розповів нам про своє тернисте життя: хоча доводилося нелегко, але труднощі загартували його характер, багато чому навчили. Цікаво, як воно – прожити до ста років?

Народився Григорій Андрійович 6 січня 1913 року в селі Купин Кам'янець-Подільського району Хмельницької області в сім'ї селян. Із дитячих років дізнався, що таке важка сільська праця, адже одразу після школи працював різнопобочим. З 1935 до 1938 року служив у лавах Радянської армії. На початку війни, в 1941 році, працював дільничним інспектором в місті Заліщики Тернопільської області.

Суворі воєнні часи його не оминули також. У 1943 році Григорій

Андрійович був мобілізований на фронт, де в битві з німецько-фашистськими загарбниками між Яготином і Борисполем був поранений та потрапив у полон. До 1944 року перебував у концентраційному таборі Зандбостель №10. Після визволення продовжував службу до 6 січня 1946 року.

Нелегко доводилось і в повоєнні роки. Але про цей період із життя Григорій Андрійович розповідає із найбільшим захопленням, адже саме в м. Смотрич, де після служби влаштувався працювати в ательє з пошиття головних уборів, він зустрів свою майбутню дружину та матір його дітей. Із Вірою Юхимівною одружилися вони 1 жовтня 1946 року та пліч-о-пліч

йшли по життю майже 50 років. У них народилася донька Галина, син Анатолій та найменшенький – син Віктор.

З 1952 року до 1985 Григорій Андрійович жив та працював трактористом у рідному селі в колгоспі «Комуніст».

Після смерті дружини в 1996 році син Анатолій запросив батька переїхати ближче до нього - у село Одногор Білоцерківського району Київської області, а в 2003 році - в місто Біла Церква.

За плечима у Григорія Андрійовича не тільки великий життєвий досвід, а й багато орденів та медалей. За участь у бойових діях був нагороджений медаллю Жукова, медаллю «50-річчя перемоги у Великій Вітчизняній війні», «60-річчя перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945р.», медаллю «Ветеран праці».

Сьогодні ювіляр живе із сином Анатолієм. Має чотирьох онуків та шістьох правнуків.

Григорій Андрійович поділився із нами своїми секретами довголіття.

Отже, перший – це постійна праця. Другий – тільки позитивні думки. Третій – віра та любов до людей! Четвертий – постійний рух!

Немає у світі людини, яка б не хотіла прожити довге та щасливе життя, та ще й у добром здоров'ї. Однак для цього потрібно чимало подолати... Яскравим прикладом цього є життя Григорія Андрійовича Федоровича.

Клуб «Вечірня зоря» Академії пенсіонерів, яку створив і якою опікується Благодійний фонд Костянтина Єфименка, ще раз вітає нашого ювіляра зі знаменною датою та бажає йому міцного здоров'я й невичерпної життєвої енергії.

Юрій Балас із представниками клубу «Вечірня зоря» на гостині в ювіляра

ПІСНЯ ОБ'ЄДНУЄ СЕРЦЯ

Катерина Волинець,
завідуюча
бібліотекою-філіалом № 9

Українська пісня – злет душі людської, вона така ж безсмертна і непереможна, як і наш народ, який упродовж багатьох століть виливав свій біль, тугу, негаразди, а також «сміх крізь слези» у пісні.

Хочеться низько вклонитися тим талановитим народним аматорам, які своєю безмежною любов'ю до народної пісні продовжують її безсмертне життя, несучи прекрасний спів до слухачів. До таких колективів належить народний фольклорно-етнографічний ансамбль «Родиночка» з села Дрозди.

Ці талановиті жінки на чолі зі своїм керівником В.М.Лисицею та художнім керівником М.Н.Тарасюком, маючи безліч особистих проблем і сільських турбот, три рази на тиждень збираються разом, щоб заспівати старих і розучити нових пісень для своїх шанувальників.

На зустріч із членами клубу

«Сузір'я» Академії пенсіонерів, який працює при бібліотеці № 9 міської ЦБС, колектив «Родиночка» показав чудову пісенну композицію з народного життя. Ось «гай зелененький» вабить свою красою, і до нього «дівчиночка по гриби ходила»; а щоліта хочеться пройтися «попід лугом», щоб ще і ще раз переконатися, «що тихо над річкою»; а вода в рідному краї, «як з трьох криниць» - чиста, смачна, цілюща. А ще «калина хизується красою», «явір похилився». Затримали болем і розpacем слова пісні: «Половина та садів цвіте, половина обсипається. Одна пара та вінчається, а друга розлучається». Та вже через декілька хвилин торжествує вічний народний оптимізм: «Три дубки наліво, три дубки направо, козак гуляє весілля»...

Вела вечір директор Будинку культури І.О.Костенко, яка поетичними рядками характеризувала кожну пісню, а ще риторично запітала: «Чим ми гірші своїх предків? Їм жилося не легше, ніж нам, і все ж вони співали. Чому ж ми рідко

звертаємося до народних джерел пісенної творчості? Може, немає часу? А може, зачерствіла душа? Повертаймося до своїх витоків, лікуймо свої душі чистим поетичним словом народної пісні».

Координатор клубу «Сузір'я» Тетяна Сулейманова широ подякувала

за прекрасні хвилини, подаровані ансамблем, запропонувала продовжити дружбу, а колектив «Родиночка» пообіцяв подарувати ще багато пісенних шедеврів, які співали наші бабусі і пррабусі, а ще колядок і щедрівок «на щастя, на здоров'я, на Новий рік».

До людей - тільки з посмішками -
це золоте правило гурту «Родиночка»